

Lebegés

Egy pillantás
mi meghatároz, s visszakérdez
múltszagú jelenszövő pillantás
képekkel mintha itt lenne
leketlen hova talán tovább
mámorba mártózott meghasadás
És nézem
kuszán kúszik be a sötét
átölelve éveim, s a távol
kicsinnyé zsugorodva pihen meg ölemben
Már nem szólok, hogy hangom
kínálja élő magam
Hagyom, mit is tehetnék
átjárt s belém ivódott
sejtelmes sóhajok óhaja
s nem kutatom
volt-e rég csak egy pillanatra épp
hogyan megszüljön magát kínjaimnak
vagy a fájdalom formázta alakká
hogyan legyen
mit sirassak semmitérő sodródásaimban
váltott vágyak csodás csókjaival.

Utolsó este egy kórházi ágyon

Oszlop mögé bújva figyelem
gondtalan mosolyt táncoló
magam mindenkinek
káprázatok vagy botránkozások
így lézlek láthatatlan
ó, borzalom, s a testem
mit sejtjeire szettek szét
virulva repked

kis kórtermi tünemény
egy pillanat játék, mire
lehet emlékezni, ki akar
míg nem viselhetem
hogya a sok közül csak egy, itt
ki arctalan az már képtelen is
és ismét csak a fehér falak
pedig
én itt sem voltam.

Áprilisi hajnali három

Furcsán baktat e hónap
burkolna árnyba egy tópart
hús séták álma vár ha
mozdul ki fáradt lágyan
ölelne éjből előkelő szellő
szándékos mosolya véd az örökléttől
mint egy tűnő szertenéző
honnán jön holnap elő.
De majd borul minden ága
fáknak szaglatos virágba
nyílik csőre csattogva
sok rekedt madárnak
a természet hívó karján
gügyög gyermeki harsány
s én ellépek hallva halvány
képeim múltó netovábbját.